

ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών μετρούμεν χρόνον
εις την γην των Παρθενώνων.

Χίλια η' ετηαίοςά πέντε,
τά κουνούμε η' εν κουνήται.

Τών θρών μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅ κ τὸ φράγκα εἶναι μ ὄνο.
Γιὰ τὰ ξένα ἡμῶς μέρη—ὀ ἐ κα φράγκα καί' σ τὸ χ ἐρι.

Εἰς γνάσιν φέρομεν παντός εὐμῶδου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σάματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ἕπος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομαίων τέλη.

Εἰκοστὴ τοῦ Μαῦου καὶ πρώτη,
δὲν κροτοῦν δυναμίτιδος κρότοι.

Πούντος ὀκτακόσα κ' ἐνενηντὰ τρία,
κυνηγῆ τοὺς Ρώσσους Ἐριννύς ἀγρία.

Κι ὁ Φασουλῆς ἐγκρίνω
τὰς νίκας τῶν κητρίων.

Κατοικίῃσιν ἄλλιν ἔλιος
νέος τῆς Ρωσσίας στέλιος.
Τὰ βασιλέα τὰ τραπὴ
'στῆς Κορίας τὰ στενὰ
καὶ πλησίον τῆς Τσοσίμα
πῆγαγε 'σὸ ρούτιο... κῆριμα!

"Ἐφρίξαν ὠκεανοὶ
κίτρινοι καὶ γαλιανοί,
δὲξα κολοσσῶν ἐλάθη
'σῶν ὠκεανῶν τὰ βάρη,
κ' ἔχει τάρων, κ' ἔχει μνήμα
τὸ πορφυρωμένον πύμα.

Μέσα 'σίου κηπιού τὰ νῆψη
καὶ τὸν γδοῦπον καὶ τὸν θεῆτον
νίκη ἄλλιν ἐπιτέφει
τόσας νίκας τῶν κητρίων.

Πῶς σοὺ φαίνεται, βρε ποῦνο,
κάθε τόσο νὰ κηκοῦν
ὁ Μικῆδος κ' ἡ Καροῦνο,
ποῦ τὸ Τόκκο κατοικοῦν;

Πῶς σοὺ φαίνεται μ' ἐκείνους
τοὺς διαβόλους τοὺς κητρίωνος
γῆν καὶ πότιον νὰ τρομάζουν,
κ' οἱ λευκοὶ νὰ τοὺς θαυμάζουν;

καὶ νὰ χάσῃσ' σ' ὄνομά των, πρῶτον θεῆμα τῆς παρλίτας,
ποῦ συχνὰ κηκοῦν, ῥίχνεις σ' ἔνα κ' ἄλλον κηφορεζῆ;

Πῶς σοὺ φαίνεται ν' ἀκούσ'
'σῶν ναυμαχιῶν τὸν βόγγο
τῆς Ἐδρώπης τοὺς λευκοὺς
νὰ φωνάζουν: χαῖρε, Τῆγγο;

Κατὰ γῆν καὶ κατὰ πότιον πῶς σοὺ φαίνεται, ζευζέκη,
ποῦ μονάχος σου γελᾷ,
νὰ κηουράζεται κ' ἡ Νίκη κηροσοῦτῆφανα νὰ κλέη
γῆν κητρίων κηφαλῆς;

Περικλέτο, ποῦ βαρῆνεις,
πῶς τὸ λῆς καὶ πῶς τὸ κῆνεις,
ἡ παρὶς τῶν Χροσσοῦτῆμων
νᾶναι μάγνα τῶν πολέμων;

Σὲ, ποῦ γράφεις 'σῆν κατοῦνα τοὺς θεακῆφορος τοὺς γῆνους
καὶ κηφοροῦεις τῶν Ἀρη,
πῶς τοὺς βῆνικους τοὺς κητρίωνος,
Περικλέτο κητρίση;

Π. —
'Απορῶ, βρε Φασουλή,
πῶς νική καὶ θαυμάφεις
τῶν κητρίων ἡ φυλή,
κ' ἔλο νίκη τῆν βραβείει.

Σὲ, ποῦ ἔφεις ἱστορία,
λέος μου τῆν ἀπορία,
σὲ, ποῦ ἔφεις τὸ καὶ τὸ,
'ἔρησέ μου τὸ κ' αὐτὸ.

Πῶς σοὺ φαίνεται ν' ἀκούσῃ νικηφόρους στρατηγῆτας
τῶν Κορυκοῦ, τῶν Ὀγῆμα, καὶ τὸν ἄλλο τὸν Νοτῆ,

"Εχουν ρήτορας Βουλῆς,
ἢ μεγάλους Παρθενώνας
κ' αἶμα θεῖον, ποῦ σφρηγῆ ;

Μήπως ἔχουν Βασιλεῖς,
ποῦ τσουργαρκούν' στοὺς Στρατώνας
κόκκινα Λαμπρῆς ἀγά ;

Μήπως καὶ δασμῶν καὶ φόρων
ἀπαρνοῦνται πληρωμάς ;
μήπως ἰσχυροὺς προπατόρων
βλέπουν τάχα σὰν κ' ἑμᾶς ;

Μήπως εἰν' Ἑλλήνων παῖδες ;
μήπως μὲς' στοὺς καφφεμένους
σκολιάζουν τοὺς πολέμους
σὰν κ' ἑμᾶς τοὺς θερμοαῖμους ;

Μὴ παντός κοκκινοσκούφη
τοὺς κεντὰ φιλοπατρία ;
μήπως πίνουν μονορούφι
δρῶ νερὰ καὶ πότε τρία ;

Μήπως πέφτουν σὰν κοράκοι
καὶ ζητοῦν προβίβασμούς ;
μήπως ἔχουν Θεωωρῆκη
τὰ τοὺς λέη γιὰ θεομοῦς ;

Φ. — Περικλῆ, μὴ μ' ἔρωτᾷς... τί γὰρ πῶ καὶ γὰρ μιλῆσω...
μὴτ' ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ τὸ μυστήριον τὰ λύσω.

Μήπως μ' ἐξάγειον ὀρμάς
λαλοῦν γιὰ στόλους καὶ στρατούς ;
ἢ μήπως ἔχουν σὰν κ' ἑμᾶς
τοδλάχιτον σταυραετούς ;

Μὴ τὰ γιὰ τῶν βλασφημοῦν
καὶ τῶνον σὰν σκουπίδια ;
μὴ σὲ γιὰτὰ κ' αὐτοὺ χυμοῦν
κ' ἀρπάζουνε σανίδα ;

Μήπως βαπτίζου ἔθνικὸ
τόνα καὶ ἄλλο κόμμα,
γιὰτὰ σὰν εἶναι νησιῶ
κ' ἔχει τῆς φράτας χρῶμα,
τότε φωνάζον ἀδικα
ρημάζει τὰ ἐυλάδικα ;

Μήπως οἱ ρητορεύοντες μὲ πατριώτου πόνον
προβάλλουν λαοφρόβλητοι τοῦ γένους νικητὰ ;
μήπως κανεὶς Προσθνιουργὸς αὐτῶν τῶν Ἰακόνων
προτοδικεῖα καὶ νομοὺς κατήγγησε ποτὲ ;

Μήπως κ' ἐκεῖν' οἱ κίτρινοι κινποῦν τακμαθεσιῶτα ;
μήπως κ' ἐκεῖνοι μὲ θυμους
στῆς Θεμίδος τῶν τοὺς βρωμοὺς
εἰνάξουν δυναμίτιδες, εἰνάξουν βαρελότα ;

Μήπως ἐπακαστάσεως μυκῶνται κηκηθμόν,
ἀποῦ γεννῆ τὸν τρόνον ;

μήπως γεφύρας ἀπειλοῦν νὰ κόψουν τῶν ἰσθμῶν
καὶ τῶν σιδηροδρόμων ;

Μὴν εἶναι τάχα μέλημα καὶ τῶν κητριῶν τούτων
πῶς μὲ συλλαλητήρια τὸν σβέρομο των νὰ βγάλουν ;
μὴ στὰς παρῶδας τὰς σεπτάς τοῦ Βοῦθδα τοῦ Θεοῦ τῶν
προτοδικεῖων σὰν κ' ἑμᾶς ἡ θάνατος κραυγάζουν ;

"Ἡ μήπως ὁ Προσθνιουργὸς τὰς νέας βλέπων δράσεις
ἀπέσυρε τὸ σχέδιον μ' ἐπιτηδεῖας φράσεις,
καὶ ἵστωιλε σ' ἐπιτροπή, γιὰτὰ βρωμὰ μπαροῦτι,
καὶ σὺχασαν πρὸς τὸ παρὸν κ' οἱ Ἰαπωνέζοι τοῦτοι,
καὶ βλέπουν τὴν ἐπιτροπή
καὶ περιμένουν τί θὰ πῆ ;

Μήπως κ' ἐκεῖνοι τῶν νομῶν τὰς διαιρέσεις γάλασαν
κ' ἀναστατώσεις ἔφεραν σὲ δήμους καὶ σὲ κόμας ;
πῶς δ' ἀβάβολο λουτῶν νικοῦν κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν,
ἀφροῦ δὲν ἔχουν ἕνα κἄν προτὴρημα δικῶ μας ;

Π. — Μυστήριον μοῦ φαίνεται μ' αὐτοὺς τοὺς κητριῶν ῥηδες
τὸ πῶς καὶ πότε κ' ἀπὸ τοῦ βῆγμαν πολέμων Ἄρηδες.

Φ. — Μὰ καὶ σ' ἐμένα φαίνεται μυστήριον κρόντι
πῶς δίχως ἕνα Θεοδωρή, πῶς δίχως ἕνα Κόντη,
νὰ τοὺς τρομάζουν Ἑπτεῖροι, νὰ τοὺς τρομάζουν πόντοι.

Π. — "Ἄχ ! πῶς ἤθελα νὰ ξέρω
ἂν κ' ἐκεῖνοι, Φαουσὴ,
κάνουνε τὸν Ροβσετῆρο
πὸς ὀλλο, πὸς πολὺ,
γιὰ νὰ μποῦνε στὴν Ἀδὴη.

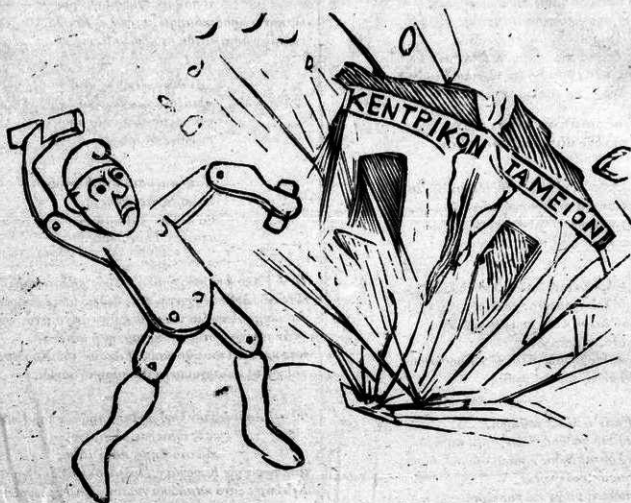
"Ἄχ ! πῶς ἤθελα νὰ ξέρω, Φαουσὴ μὲ φαρφαρόνο,
ἂν καὶ στὴν Ἰαπωνία
πλημμυροῦν τὰ καφφενεῖα,
κ' ἂν ἐκεῖνος ὁ Μικῆδος ταξιδεύη κάθε χρόνο.

Φ. — Μήπως ἐπὶ γὰ τὰχάτε' στοὺς τόπους των, εἰρήθη ;
γιὰ νὰ γνωρίσω τὰ γινώσκα τῶν Ἰαπωνῶν ἤθη ;
"Ἐγὼ μὲ τοὺς Ἰάπωνας δὲν ἔζησα, βρὲ γάχα,
καὶ τὸν Κινέζο τὸν Τσι- Τσι- Τσιν ἔγνωσα μονάχα.

"Ἐν τοῦτοις τοῦτοις ἐπιτιμῶν
χωρὶς νὰ τοὺς τρομάξω,
Προτοδικεῖον μεθ' ὀθμῶν
ἡ θάνατος φωνάζω.

Φυσίκα δυναμίτιδος ἐδῶ κ' ἐκεῖ πετῶ,
τοῦ Ροβσετῆροκη τόνομα τὸ δύσκολον φελίξω,
κ' ἔμπροσ τραπέζια πρῆσσαν μὲ τράπουλιας κτυτῶ,
καὶ τότε χαρτοπαίγιον ἡ θάνατος σιραγγίζω.

Μέσα' στὸ τόσο ξαρπινὸ
τῆς γῆς τοῦ ρεμπελιῶ
στράνομ' ἐμπρὸς' στὸ Κεντριῶ
σὰν οὐλὸς μακellepῶ,
καὶ τῶν κητριῶν ἐλαιῶν τὸ πνεῦμα καὶ τὸ μένος
ἡ Κεντριῶν ἡ θάνατος γανγίξω λιμασμένους.

Π. — Γιατί κινούν οι κίτρινοι ; μη σάν κι' ἐμᾶς δὲν εἶναι
κεφάλαια κλοῦθρα καὶ κουνιά ;
μήπως καὶ κάνουν τὰ καὶ τὰ
μόνο γὰρ τὴν ἐπίδειξι καὶ γὰρ τὸ θεαθῆναι ;

Μὴ τοὺς ἐχθροὺς τῶν ἀπειλοῦν
μονάχα μὲ φρονᾷς ;
μήπως σὸνδὲ Ρόσσους ἀμολοῦν
τοηλλῆαι ἀδεκανᾷς ;

Μήπως ἔδοξένται καιρός
'σὸν λέγε καὶ' σὸν φῆντε ;
μήπως κι' ὁ Τβγγο τρομεροῦς
ἀσασκομῆχος εἶναι ;

Φ. — Πῶς οἱ κίτρινοι, κουνιέ,
παποῦ βγαίνουν κηφιά ;
Μήπως εἶναι θεῖα μᾶσις, Παροκίετο μὸν γκορούλα,
σάν κι' ἐκείνον τὸν Ἀγίλλα,
ἔπας εἶπε κι' ὁ κλεινός
κι' ἔστεμμένος Γερμανός ;

Μήπως εἶναι θεῖα μᾶσις, καὶ κηφιά καὶ τιμαρῆ
μ' ἓνα κτύπημα βαθρὸ
τοῦ σταυροῦ χρυσοῦς ἑπιτόκος
καὶ χρυσιαροῦς δεσποτίας ;

Μήπως εἶναι θεῖα μᾶσις, καὶ ξυτηρὰ γοθροῦς καὶ χαίνους
μὲ βροντὰς τερχιμερανοῦς ;

Μήπως εἶναι θεῖα μᾶσις κι' ἔρχεται νὰ μαστιγώσῃ,
κι' εἰς αἰμάτων ποταμοῦς
θῆλει τῶρα νὰ πυρῶσῃ
νέας ἀρετῆς βωμοῦς ;

Π. — Ἐάν εἶσαι θεῖον ἔπιλον, λάν εἶσαι μᾶσις θεῖα,
ρίχτε μύθρους κι' ἀσπραῖς,
καὶ μὴν παῖθς νὰ κηφῆς
δοσ φαῦλα μηχανῆται κάθε πλῆσις ἡλιθία.

Τότε βρόντα, τότε κτύπα
κάθε κλέφτη, κάθε γύπα.
Τρόμαξ τοὺς ἐταγεῖς
κάθε γέννας, κάθε φῆντας,
κάθε Σάυλακ τῆς γῆς,
ποῦ ζητεῖ κρεῖταν λίτρας.

Φ. — Ἐάν εἶσαι θεῖα μᾶσις, ἔπιος, εἶπε κι' ὁ τρανός
κι' ἔστεμμένος Γερμανός,
βγάλε μὲσ' ἀπὸ τῆς λάσκας κρηφὰ μαργαριάρια,
κι' εἰς στήθε νέας δόξης λαμπερὰ προσκνητάρια.

Κτύπα τῆς γρηῆς, Ἐδρόπης κτύπα τοῦ σταυροῦ τυράντου,
ἀρπαγας κατακρηῆς,
κι' ὑποδέχου μὲ στεφανοῦς
Βουδδολιάτρας κηφῆς.

Σὺ σπαγειὸν θεριῶδες
ἀναγέννηται τραγοῦδα,
καὶ λιβάνις παρόδες,
καὶ γονάτις σὸν Βουδδα.

Π. — Ἀνόψωνε κι' ἀνέβαζε οἱ θρόνον ἀκαλοπῆται
σημητιοῦχος φιλοσόφους,
καὶ βάζε μόνο τοὺς καιροῦς σὸν κόσμον τὰ Παλάτια
συμβολοῦς καὶ συντρόφους.

"Αν είσαι μάστιξ του Θεού, ποτέ μὴ σταματήσης,
 κ' ἰδῶ σὰν δικὴ τιμωρὸς πολλὸν δὲν εἶναι χρόνος,
 ποῦ πάλι μισοφύγαρο μείλτηρας νὰ στήσης
 ἐπάνω σ' ἀειώματα τοῦ θείου Παρθενότος,
 κ' ἔβροντησες κ' ἐρότισες μὲ λάμπρες ἀστραπῆς
 καὶ τόσους ἀθλοὺς τῶν Ρωμηθῶν καὶ τρόπαια ἴτροπῆς.

**Θοδωράκης λέγει τάδε,
 ἐπειδὴ σὰν σκουρα τάδε.**

Φ. — "Ὁ προσφυλῆς κ' ἀντάδελφος τοῦ Περιμῆ βλακεία,
 τὸ μέγα νομοσχέδιον γὰ τὰ Πρωτοδικεῖα
 τὸ σέλλουν εἰς ἐπιτροπὴν γὰ νὰ τὸ μελετήσῃ
 καὶ νὰ τὸ συζητήσῃ.

"Ἄνδρας κυνιάζω σκυθρωπούς,
 κ' ὁ λαοκρόβλητος παππούς,
 ὁ χάριν τοῦ κοινου καλοῦ κάθε συμφέρον θύων,
 φωνάζει, πατριώτα,
 πῶς τάλλα κ' ἂν καταργηθοῦν, ἀλλὰ τῶν Κορινθίων
 θὰ μείνῃ σὰν καὶ πρῶτα.

"Ἐκεῖν' ἢ πόλις ποῦ κραιτὴ
 καὶ σὶτὸ ποδάρι στέκει,
 καὶ δυναμίτιδος κρατεῖ
 τρομακτικὸ φουσεκι,

ἐκεῖ ποῦ δυναμίτιδες κροτοῦν καὶ βαρελῶτα
 πρωτοδικεῖα, βρεθ παιδιὰ, θὰ μείνουν σὰν καὶ πρῶτα.

"Ὅλοι γὰρ δυναμίτιδες ἄς τρέξουν κ' ἄς φροντίσουν,
 κ' ἔβου γεφύρας ἀπειλεῖ νὰ κόψῃ ἢ δυναμίτις,
 ἐκεῖ καὶ Πάγοι Ἄρειον ἂν ἔξαρνα ζητήσουν,
 δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀρηθῆ καὶ εἰς Κυβερνήτης.

**Θέλει καὶ Πρωτοδικεῖα κ' Ἐφετεῖα, βρεθ ζευζέκη ;
 θέλεια καὶ σὶτὸ δαῖ σου χέρια δυναμίτιδος φουσεκι.**

"Ὅ, τι κὰν' ἢ δυναμίτις δὲν τὸ κάνουνε, χαλοῖ,
 χιλιοὶ βουλευταὶ μαζ'ι.

Δυναμίτις, πατερό,
 ἐξόλο, ματακεφαλιὰ,
 ὅτ' ὄν δικὸ μας τὸν καιρὸ
 τοῦτα κάνουνε δουλειὰ.

'Εδῶ πέρα δίχως κρότο,
 δίχως ἕνα βαρελῶτο,
 νῆβρης δικηρὸ δὲν μπορεῖς
 κ' ἄδικα παραληρεῖς,
 καὶ σὰν βλάνος μὲ πατέντα
 κάνεις κουτουροῦ κουβέντα.

Δυναμίτις μπουμ βροντῆ,
 καὶ σὶτους βρόντους της ἐκείνου:
 μελανίτις ἀπαντῆ,
 κ' ὁ παλπούλης μένει σὺνῆνος.

Δυναμίτιδα κ' ἀπῶ,
 δυναμίτιδα πετῶ,
 δυναμίτις, λῶσσα, τρέλλα,
 μπουμ καὶ βάρδ' ἀπὸ φουρντῆλα.

"Στοὺς εὐτυχεῖς μας τοὺς καιροὺς
 τί πόθους ἔχω φλογεροὺς
 νὰ κἀνω πραξικώπημα μεγάλο κ' ἔθνικὸ,
 νὰ βάλω δυναμίτιδα σὶτὸ δόλο Κεντρικὸ.

"Ἄν δυναμίτιδα κ' ἐκεῖ
 πετάξω καμμιὰ μέρα
 φαντάσου πόσοι ποτιμικὸ
 θὰ πᾶνε σὶτὸν ἀέρα.

Τότε μπροστὰ σὶτὸ Κεντρικὸ,
 κολλήγα στετοβρόχη,
 θὰ κλάρω κάθε ποτιμικὸ
 μετὰ τοῦ Γουναρῆκη.

Π. — "Ακουσε πῶς ὀμίλησε πρὸς τοὺς πιστοὺς ὁ γέρος ;
 εἶπε πῶς ἂν δὲν ἐρχοῦνται σὶτὸς θέσεις τῶν ἐγκαίρων,
 θὰ πάρῃ τὸ καπέλο του κ' ἴλια θὰ πᾶν χαμένα,
 κ' ἂν τότε δικαστήριον καταργηθῆ καὶ ἐνα,
 τότε καὶ πάλι τοὺς θεσμοὺς δ' ἀκούει τοῦ Κορδοσιῆ
 καὶ γὰ τὰ καταργούμενα θὰ πάρῃ τὸ σανάδι.

Φ. — "Ακουσε τὸν Θοδωράκη, πρῶτον τοῦ Κοινοβουλίου,
 πῶς ὀμίλησε μὲ πάθος,
 καὶ σὶτὸ βῆμα κατὰ λάθος
 εἶπε τώρα τὸν Κορφατῆ Πρόεδρον τοῦ Συμβουλίου ;
 Κι ἔπαινε ξανά καμπόσοι γὰ τὸν γέρο Ντεληγιάννη ;
 γέρος εἶναι καὶ ξεχάτει.

Πῶς σοῦ φαίνεται καὶ τοῦτο μὲ τὸν γέρο Κορδοσιῆ ;
 ἔχασε πῶς κυβερνῆ,
 καὶ Πρωθυπουργὸν νομίζει τὸν Γεωργάκη τῆς Κερκύρας...
 ἀληθῶς δεῖνὸν τὸ γῆρας.

Π. — Πλὴν ἐγὼ δὲν λημονῶ πῶς σοῦ πρέπει τώρα ξόλο...
 δὲν τῆς ἔργας θαρρῶ καὶ σὶτὸ περασμένο φέλλο.

**Καὶ καμπόσας ποικιλίας,
 μ' ἔλλους λόγους ἀγγελίας.**

Γεωργίου Χατζιδάκη, γλωσσολόγου μας δεινοῦ,
 διαπρέποντος ἐν πρώτοις καὶ τὰ μάλιστα κλεινοῦ,
 ἀληθῶς τιμαλφεστάτη περὶ γλώσσης συγγραφή,
 ἔθα πλοῦτος, ἐμβριθείας, γνώσης, ἐπιστήμης τοῦς,
 εἰς τὸν κύριον Κρομμύραζο ὡς ἀπάντησις οὐρή,
 συντεῖλυσσα καὶ τοῦτον καὶ καμπόσους Γερμανοὺς,
 ὅπου τῶκαναν δουλεῖα τὸν νὰ ζητοῦν γὰρ συμφορὰ μας
 καὶ σὶτὴ γλώσσα μας ἐλέγχους, ὅπως ἔχουν σὶτὸν παρὰ μας.

Σᾶς συνιστῶ τὸν « Ἀτλαντα » τὸ Περιοδικόν,
 σπουδαῖον, πολιποτικόν καὶ φιλολογικόν.

Γεώργιος ὁ Πάμπανος, γιαιρός σὶτὸ θῶμα πρώτης,
 θεομὸς τῆς ἐπιστήμης του καὶ ρέτης διασώτης,
 γὰ ἴλιαις μέραις μοναχὰ στὴν ἔξην ἀνεχώρησε
 καὶ μετ' ἄλλων θὰ σὰς πῶ πῶς πάλιν κλιῶς ὄρισε.

